

РЕШЕНИЕ

№ 11399

гр. София, 23.03.2026 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 20 състав, в
публично заседание на 25.02.2026 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Ралица Рачкова

при участието на секретаря Йоана Владимирова, като разгледа дело номер **165** по описа за **2026** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 и сл. от Административнопроцесуалния кодекс, във връзка с чл. 172, ал. 5 от Закона за движението по пътищата (ЗДвП).
Образувано е по жалба на жалба на Р. Л. Ц., с ЕГН [ЕГН] от [населено място], подадена чрез адв. А. П., срещу Заповед за прилагане на принудителна административна мярка (ЗППАМ) № GRAM-1482463 от 09.12.2025 г., издадена от Е. С. – младши автоконтрольор към отдел "Пътна полиция" – СДВР, с която на основание чл. 22 ЗАНН е приложена ПАМ по чл. 171, т. 1, б. "з", подбуква "гг" от ЗДвП – "временно отнемане на СУМПС на водач, който е извършил нарушение по чл. 175, ал. 3 ЗДвП, до решаване на въпроса за отговорността, за срок от 6 месеца". В жалбата са изложени доводи за незаконосъобразност на оспорената заповед, като издадена в противоречие с материалноправните разпоредби и при съществено нарушение на процесуалните правила – основания по чл. 146, т. 3 и т. 4 от АПК. Твърди се, че е налице противоречие между квалификацията на деянието в съставения Акт за установяване на нарушение (АУАН) и процесната заповед за прилагане на принудителна административна мярка (ПАМ). Счита, че макар и да не е предвидено в ЗДвП и в Наредба № I-45 от 24.03.2000 г. задължение за уведомяване за служебно прекратената регистрация на МПС, то същото представлява индивидуален административен акт, поради което същият следва да се доведе до знанието на адресата. Посочва се, че жалбоподателят не е собственик на процесното МПС, поради което не е имал възможност да разбере, че същото е било служебно deregистрирано. Сочи се, че не съществува в закона ред, съгласно който водачът на автомобила да извърши проверка на актуалната регистрация на МПС, който да бъде достъпен до всички, включително и ползвател. Според жалбоподателя, в случая липсва субективния елемент, тъй като не е могъл да знае, че автомобилът е със служебно

прекратена регистрация. Иска от съда да отмени оспорената заповед като незаконосъобразна. Претендира разноси по делото. В открито съдебно заседание жалбоподателят не се явява, представлява се от адв. П., която иска отмяна на процесната ЗППАМ по аргументи изложени в жалбата.

Ответникът – младши автоконтрольор при отдел „Пътна полиция“ – СДВР, не изразява становище и не се представлява. Със съпроводителното писмо прави бланкетно възражение за прекомерност на претендираните от жалбоподателя разноси.

Административен съд – София-град, Трето отделение, 20-ти състав, при извършената проверка по чл. 168, ал. 1 АПК, намира за установено от фактическа страна следното:

Със ЗППАМ № ГРАМ-1482463 от 09.12.2025 г., издадена от Е. С. – младши автоконтрольор към отдел "Пътна полиция" – СДВР, на жалбоподателя е приложена принудителна административна мярка по чл. 171, т. 1, б. "з", подб. "гг" от ЗДвП – временно отнемане на СУМПС до решаване на въпроса за отговорността, за срок от 6 месеца, като е отбелязано, че е отнето СУМПС №[ЕИК].

В оспорения акт като фактически основания за издаването му е посочено следното: В [населено място] по ул. "акад. С. М." с посока на движение от [улица]към бул. "8-ми Декември" Р. Л. Ц. управлявал товарен автомобил Д. Докер с рег. [рег.номер на МПС], собственост на ТД "Вилдес Инвест" ООД, като пред № 4 е спрян за проверка и е установено, че водачът управлява МПС, което не е регистрирано по надлежния ред съгласно и по-конкретно с прекратена регистрация по реда на чл. 143, ал. 15 ЗДвП на 13.08.2025 г. Заповедта препраща към съставения АУАН Серия ГА № 4885306. Като отнет документ е посочено свидетелство за управление на МПС (СУМПС) № [ЕИК].

Като част от административната преписка по делото е представен Акт за установяване на административно нарушение (АУАН) Серия ГА № 4885306/09.12.2025 г., съставен от Е. С. – младши автоконтрольор към отдел "Пътна полиция" – СДВР, за това, че на 09.12.2025 г. около 09:52 ч. в [населено място] по ул. "акад. С. М." с посока на движение от [улица]към бул. "8-ми Декември" Р. Л. Ц. управлявал товарен автомобил Д. Докер с рег. [рег.номер на МПС], собственост на ТД "Вилдес Инвест" ООД, като пред № 4 е спрян за проверка и е установено, че водачът управлява МПС, което не е регистрирано по надлежния ред съгласно (с прекратена регистрация по реда на чл. 143, ал. 15 ЗДвП на 13.08.2025 г.). Според АУАН Р. Л. Ц. виновно е нарушил разпоредбата на чл. 140, ал. 1, пр.1 от ЗДвП – управлява МПС, което не е регистрирано по надлежния ред от ЗДвП. В АУАН е отбелязано, че са иззети като доказателства СУМПС[ЕИК], Два броя табели с рег. [рег.номер на МПС] и СРМПС №[ЕИК].

По делото е приета без оспорване административната преписка, доказателствата представени с жалбата. Към административната преписка е приложена справка от автоматизираната информационна система на МВР, съгласно която на 09.12.2025 г. в 15:46 ч. е отразено „първоначална регистрация - транзитна“.

При така установената фактическа обстановка настоящият състав намира от правна страна следното:

Жалбата е допустима – подадена от надлежна страна – адресат на обжалвания акт, имаща право и интерес от оспорването, в срока по чл. 149, ал. 1 АПК във връзка с чл. 172, ал. 5 ЗДвП, срещу подлежащ на съдебен контрол акт.

Разгледана по същество жалбата е основателна.

Съгласно чл. 168, ал. 1 АПК съдът преценява законосъобразността на оспорения административен акт на всички основания по чл. 146 АПК, а именно: дали актът е издаден от компетентен административен орган и в установената форма, спазени ли са административнопроизводствените правила и материално - правните разпоредби по издаването

му, съобразен ли е актът с целта на закона.

Съгласно чл. 172, ал. 1 от ЗДвП, принудителните административни мерки по чл. 171, т. 1 се прилагат с мотивирана заповед от ръководителите на службите за контрол по този закон съобразно тяхната компетентност или от оправомощени от тях длъжностни лица.

В случая оспорената заповед за налагане на ПАМ е издадена от компетентен орган, съгласно представените и приети по делото Заповед № 8121з-1632 от 02.12.2021 г. на министъра на вътрешните работи, Заповед № 513з-12413 от 15.11.2024 г. на директора на СДВР, както и Заповед № 513з-12086 от 14.10.2025 г. на директора на СДВР, с която са определени длъжностните лица, оправомощени да издават заповеди за прилагане на ПАМ по чл. 171, т. 1, 2, 2а, 2б, 4, 5, б. а) и т. б ЗДвП, сред които полицейски органи по чл. 142, ал. 1, т. 1 ЗМВР в отдел „Пътна полиция“ при СДВР, отдел „Охранителна полиция“ при СДВР, секторите „Охранителна полиция“ в районните полицейски управления при СДВР и отдел „Специализирани полицейски сили“ при СДВР. Предвид представените по делото доказателства не са налице основания за отмяната ѝ в условията на чл. 146, т. 1 от АПК.

Оспорената заповед е в писмена форма и съдържа индивидуализация на органа, адресата, правното основание и приложената мярка, поради което формално не се установява порок във формата, който сам по себе си да води до отмяна.

Спорът по делото е дали при издаването на заповедта са спазени административнопроизводствените правила, дали са били налице материалноправните предпоставки за прилагане на мярката и дали същата съответства на целта на закона.

Съгласно разпоредбата на чл. 171, ал. 1 от ЗДвП, принудителните административни мерки се налагат за осигуряване безопасността на движението по пътищата и за преустановяване на административните нарушения по този закон. Волеизявлението за налагане на принудителна административна мярка се обективира в заповед, която има характер на индивидуален административен акт по смисъла на чл. 21, ал. 1 от АПК и се издава съобразно изискванията на този кодекс, като специалният закон въвежда и изрично изискването същата да е мотивирана.

Като правно основание за издаването ѝ в заповедта е посочен чл. 171, т. 1, буква "з", подбуква „гг“ от ЗДвП. В разпоредбата на чл. 171, ал. 1, буква "з" от ЗДвП (нова – ДВ бр. 64 от 2025 г., в сила от 07.09.2025 г.) е предвидено за осигуряване на безопасността на движението по пътищата и за преустановяване на административните нарушения да се прилага принудителна административна мярка "временно отнемане на свидетелството за управление на моторно превозно средство" на водач, извън случаите по букви "а" – "ж", който при управление на моторно превозно средство е извършил нарушение по този закон, за което е предвидено налагане на наказание лишаване от право да се управлява моторно превозно средство – до решаване на въпроса за отговорността му, но за не повече от: гг) 6 месеца – за нарушенията по чл. 175, ал. 2 и ал. 3, чл. 176, ал. 1, чл. 178ж, ал. 2 и чл. 182, ал. 5.

В чл. 175, ал. 3 ЗДвП (изм. ДВ бр. 64 от 2025 г., в сила от 07.09.2025 г.) е предвидено да се наказва с лишаване от право да управлява моторно превозно средство за срок от 6 месеца и с глоба 500 лв. водач, който управлява моторно превозно средство, което не е регистрирано по надлежния ред или е регистрирано, но е без табели с регистрационен номер.

В настоящия случай, мярката е приложена за това, че жалбоподателят – водач, е управлявал МПС, което не е регистрирано по надлежния ред, тъй като е със служебно прекратена регистрация на управляваното МПС по чл. 143, ал. 15 от ЗДвП, т.е. нарушена е разпоредбата на чл. 140, ал. 1 пр. 1 от ЗДвП.

За нарушението по чл. 140, ал. 1 пр. 1 от ЗДвП се предвижда административнонаказателна отговорност по чл. 175, ал. 3 от ЗДвП, а именно - лишаване от право да се управлява моторно

превозно средство за срок от 6 месеца и глоба в размер на 500 лева, които се налагат по отношение на водач, управляващ моторно превозно средство, което не е регистрирано по надлежния ред или е регистрирано, но е без табели с регистрационен номер, която разпоредба попада в приложното поле на чл. 171, т. 1, буква „з“, подбуква „гг“ от ЗДвП.

На първо място съдът намира, че в оспорената заповед е налице порок в разпоредителната част. Видно от същата, приложената мярка е "временно отнемане на свидетелството за управление на МПС на водач... до решаване на въпроса за отговорността, за срок от 6 месеца". Съгласно цитираната в оспорената заповед разпоредба на чл. 171, т. 1, буква "з", подбуква „гг“ от ЗДвП е предвидено "временно отнемане на свидетелството за управление на моторно превозно средство", до решаване на въпроса за отговорността му, но за не повече от 6 месеца. От анализа на цитираната разпоредба следва, че 6-месечният срок не е фиксиран, а това е максималният период за налагане на мярката, в случай, че в същия не бъде решен въпросът относно отговорността на водача. Като е посочен максималният срок за приложената мярка, то процесната заповед се явява издадена в нарушение на материалния закон, което е предпоставка за отмяната ѝ само на това основание.

На следващо място в процесната ЗППАМ не е посочен точният момент на нейното издаване. Макар този реквизит да не е изрично предвиден като задължителен от закона, в конкретния случай той има съществено значение с оглед на установените по делото факти. От събраните доказателства е безспорно установено, че в рамките на същия ден – 09.12.2025 г. – е възстановена регистрацията. Същото е видно от приложената справка от автоматизираната информационна система на МВР, в която е отразено, че на същата дата 09.12.2025 г. в 15:46 ч., по отношение на МПС с рег. [рег.номер на МПС] е налице Първоначална регистрация – Транзитна. При липса на данни за точния момент на издаване на заповедта съдът е лишен от възможността да установи дали към този момент действително са били налице материалноправните предпоставки за прилагане на мярката, а именно – наличие на служебно прекратена регистрация на автомобила. Този порок не е само формален, доколкото в конкретния случай времевата последователност на релевантните факти е от съществено значение за преценката дали към момента на издаване на заповедта е съществувало противоправно състояние, което да обоснове необходимостта от прилагане на административна принуда. Липсата на яснота относно този момент пречатства осъществяването на ефективен съдебен контрол върху законосъобразността на акта и представлява съществено нарушение на административнопроизводствените правила.

Следва да се добави и това, че причината, послужила като основание за прилагане на процесната принудителна административна мярка, е била отстранена незабавно и то в същия ден, в който е приложена оспорената ПАМ. Това обстоятелство е от съществено значение за преценката дали при конкретните факти прилагането на мярката е било необходимо и дали същата съответства на целта на закона. Безспорно е, че принудителните административни мерки по чл. 171 ЗДвП имат превантивен и преустановителен характер и те не представляват санкция за вече извършено административно нарушение, а средство за предотвратяване или преустановяване на нарушение и за гарантиране на безопасността на движението по пътищата. Именно поради това тяхното прилагане следва да бъде съобразено с конкретната фактическа обстановка и с необходимостта от защита на обществения интерес, който законът цели да охранява.

В настоящия случай посоченото в оспорената заповед нарушение е било преодоляно в рамките на същия ден. При тези обстоятелства продължаващото действие на мярката „временно отнемане на свидетелството за управление на моторно превозно средство“ не допринася за постигане на целите на закона, тъй като противоправното състояние вече не съществува и липсва опасност от неговото продължаване. Следва да се посочи, че когато противоправното състояние е вече

преодоляно и липсва опасност от неговото продължаване, прилагането на мярката по чл. 171, т. 1, буква „з“, подбуква „г“ ЗДвП губи своята превантивна и преустановителна функция и на практика се превръща в допълнителна санкция за вече извършеното нарушение, което е несъвместимо с правната природа на принудителните административни мерки по чл. 171 ЗДвП.

В тази връзка следва да бъде съобразена и актуалната практика на Върховния административен съд (ВАС), съгласно която при преценката за законосъобразност на принудителните административни мерки съдът следва да съобрази не само формалното наличие на предпоставките за тяхното прилагане, но и дали при конкретните факти административната принуда действително реализира преследваната от закона цел. В този смисъл са Определение № 533/19.01.2026 г. по адм. дело № 12298/2025 г., Определение № 1738/16.02.2026 г. по адм. дело № 1267/2026 г. и Определение № 1661/13.02.2026 г. по адм. дело № 979/2026 г. на ВАС, в които се приема, че когато към момента на издаване на акта или непосредствено след това са настъпили обстоятелства, от които следва, че защитимата от закона цел е вече постигната, продължаването на административната принуда не може да се разглежда изолирано от конкретната фактическа ситуация и не може да се ползва с презумпция за автоматична съразмерност.

В разглеждания случай целта на закона, да се гарантира наличие на задължителна регистрация на автомобила в пътното движение, е постигната още на същия ден, в който е издадена оспорената заповед. При това положение продължаващото действие на мярката „временно отнемане на СУМПС“ не е насочено към преустановяване или предотвратяване на нарушение, а води до ограничаване на правата на жалбоподателя без да е налице реална необходимост от това.

Следва да се добави и това, че жалбоподателят не е собственик на автомобила и за него не е съществувала възможността да разбере за дерегистрацията на автомобила при положение, че администрацията няма задължение да уведоми и самия собственик. Действително липсата на такава информация само по себе си не изключва възможността за прилагане на мярката, но този факт има значение при общата преценка на конкретния случай. Обстоятелството, че жалбоподателят не е собственик на процесното МПС и за него не съществува възможност да разбере за служебното прекратяване на регистрацията на автомобила, който е управлявал, в съчетание с това, че нарушението е било отстранено незабавно, това допълнително подкрепя извода, че прилагането на процесната мярка в конкретния случай е в несъответствие с целта на закона.

Оспорената заповед е издадена и в нарушение на принципа на съразмерност по чл. 6 от АПК, съгласно който административните актове следва да ограничават правата и законните интереси на гражданите само доколкото това е необходимо за постигане на целта, за която са издадени. Доколкото в настоящия случай жалбоподателят не е собственик на МПС и противоправното състояние е било преустановено незабавно, то продължаващото действие на мярката води до ограничаване на правата на жалбоподателя без да е налице реална необходимост от административна принуда.

Предвид изложеното, настоящият състав намира жалбата за основателна, а оспореният административен акт за незаконосъобразен, като издаден при съществено нарушение на административнопроизводствените правила, в нарушение на материалния закон и в несъответствие с целта на закона, което налага неговата отмяна.

С оглед изхода на спора, ответникът следва да бъде осъден да заплати на жалбоподателя, сторените по делото разноски. Претенцията за разноски е своевременно направена от процесуалния представител на оспорващия. Претендирант се такюва в размер на 5,11 евро държавна такса и 613,55 евро адвокатско възнаграждение, които съдът намира, за доказани и основателни. Претендирант са и разноски в размер на 2,05 евро, представляващи такса за издаване на препис

от съдебен акт, които не представляват разходи в хода на съдебното производство, поради което в тази част претенцията за присъждане на разноски е неоснователна.

Относно направеното от ответната страна възражението за прекомерност, съдът намира същото за неоснователно, с оглед на осъществената процесуална защита, фактическата и правна сложност на делото, както и при съобразяване с нормата на чл. 8, ал. 3 от Наредба № 1 от 9.07.2004 г. за възнаграждения за адвокатска работа. Предвид изложеното ответната страна следва да бъде осъдена да заплати на жалбоподателя разноски по делото в общ размер от 618,66 евро, от които 5,11 евро държавна такса и 613,55 евро адвокатско възнаграждение.

Водим от горното и на основание чл. 172, ал. 2, предл. второ АПК, Административен съд – София-град, Трето отделение, 20-ти състав,

РЕШИ:

ОТМЕНЯ Заповед за прилагане на принудителна административна мярка № GРАМ-1482463 от 09.12.2025 г., издадена от младши автоконтрольор при отдел „Пътна полиция“ – Столична дирекция на вътрешните работи.

ОСЪЖДА Столична дирекция на вътрешните работи, [населено място], да заплати на Р. Л. Ц., ЕГН [ЕГН] и адрес: [населено място], [жк], [жилищен адрес] разноски по делото в размер на 618,66 евро (шестдесет и осемнадесет евро и шестдесет и шест евроцента).

Решението е окончателно и не подлежи на обжалване.

СЪДИЯ: